אם בן עוה"ב הוא · אחים בהספידא דהתם קאימנא ומסדרים שבחו: אחים בהספידא דהתם קאימנא · בשעת מיתתו התאמן בהספד שלו שיתחממו ויכמרו רחמי העומדים ויבכו: דהתם קאימנא · בשעת הספד ואשמע איך התחתם אלמא איעורין לרב לאזהוריה אהספדא וכיון דרב תורה אור

ונשמתו עולה ושוב אינה יורדת אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר* שילת משמיה דרב מהספדו של אדם ניכר אם בן העוה"ב הוא אם לאו איני והאמר ליה רב לרב שמואל בר שילת אחים בהספידא דהתם קאימנא לא קשיא הא דמחמו ליה ואחים הא דמחמו ליה ולא אחים א"ל אביי לרבה כגון מר דסנו ליה כולהו פומבדיתאי מאן אחים הספידא א"ל מיסתיא את ורבה בר רב חנן: בעא מניה רבי אלעזר מרב איזהו בן העוה"ב א"ל °ואזניך תשמענה דבר מאחריך לאמר זה הדרך לכו בו כי תאמינו וכי תשמאילו ר' חנינא אמר כל שדעת *רבותינו נוחה הימנו °וסבבו בשוק הסופרים °בני גלילא אמרי עשה דברים לפני מטתך בני יהודה אמרי עשה דברים לאחר מטתך ולא פליגי *מר כי אתריה ומר כי אתריה תנן התם רבי אליעזר אומר* "שוב יום אחד לפני מיתתך שאלו תלמידיו את ר"א וכי אדם יודע איזהו יום ימות אמר להן וכל שכן ישוב היום שמא ימות למחר ונמצא כל ימיו בתשובה ואף שלמה אמר בחכמתו °בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר א"ר יוחנן בן זכאי משל למלך שזימן את עבדיו לסעודה ולא קבע להם זמן פיקחין שבהן קישטו את עצמן וישבו על פתח בית המלך אמרו כלום חסר לבית המלך טיפשין שבהן הלכו למלאכתן אמרו כלום יש סעודה בלא טורח בפתאום ביקש המלך את עבדיו פיקחין שבהן נכנסו לפניו כשהן מקושטין והטיפשים נכנסו לפניו כשהן מלוכלכין שמח המלך לקראת פיקחים וכעס לקראת טיפשים אמר הללו שקישטו את עצמן לסעודה ישבו ויאכלו וישתו הללו שלא קישטו עצמן לסעודה יעמדו ויראו חתנו של ר"מ משום ר"מ אמר אף הן נראין כמשמשין אלא אלו ואלו יושבין הללו אוכלין והללו רעבין הללו שותין והללו צמאים שנאמר(ח) °כה אמר ה' הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו הנה עבדי ישתו ואתם תצמאו הנה עבדי ירונו מטוב לב ואתם תצעקו מכאב לב ד"א בכל עת יהיו בגדיך לבנים אלו ציצית ושמן על ראשך אל יחסר אלו תפילין:

הדרן עלך שואל

*מי שהחשיך(ה) בדרך נותן כיסו לנכרי יואם אין עמו נכרי מניחו על החמור הגיע לחצר החיצונה נוטל את הכלים הניטלין בשבת ושאינן ניטלין בשבת מתיר החבלים והשקין נופלין מאיליהם: גמ' מאי טעמא שרו ליה רבנן למיתב כיסיה לנכרי קים להו לרבנן דאין אדם מעמיד עצמו על ממונו אי לא שרית ליה אתי לאיתויי ד' אמות ברה"ר אמר רבא דוקא כיסו אבל מציאה לא פשיטא כיסו תנן מהו דתימא הוא הדין אפילו מציאה והאי דקתני כיסו אורחא דמילתא קתני קמ"ל ולא אמרן אלא דלא אתי לידיה אבל אתי לידיה ככיסיה דמי איכא דאמרי בעי רבא מציאה הבאה לידו מהו כיון דאתא לידיה ככיסיה דמי או דילמא כיון דלא טרח בה לאו ככיסיה דמי תיקו: אין עמו נכרי: טעמא דאין עמו נכרי הא יש עמו נכרי לנכרי יהיב ליה מאי טעמא °חמור אתה מצווה על שביתתו נכרי אי אתה מצווה על שביתתו חמור וחרש שוטה וקטן °אחמור מנח ליה לחרש שוטה וקטן לא יהיב ליה מ"ט הני אדם האי לאו אדם °חרש ושוטה לשוטה °שוטה וקטן לשוטה איבעיא להו °לחרש וקטן מאי אליבא דר"א לא תיבעי לך דתניא *ר' יצחק אומר משום ר' *)אליעזר תרומת חרש לא

*) [אם ליתא אלעזר]

מדעת כי יורדת כי ההיא דלעיל דרבי אחי בר יחייה וכהיא מעשה דר' בנאה דחזקת הבתים (ב"ב דף מ"ו ע"ב) דהוה מגיין מערתא כי מטא למערתא דאבהון אשכחיה לאליעזר עבד אברהם דקאי אבבא אמר ליה מאי קא עביד אברהם כו' אמר ליה מיעול וניתי כו' אע"פ שנשמתו היתה גנוזה מתחת כסא הכבוד · מ"ר:

הדרן עלך שואל

מי שהחשיך כו' חרש שוטה וקטן · אע"ג דאמר לעיל בפרק כל כתבי (דף קכא·) גבי קטן שבא לכבות דקטן העושה לדעת אביו אסור מיהו הכא לא מיירי כגון דעביד הקטן עקירה והנחה אלא כדאמרינן לקמן גבי חמור כשהיא מהלכת מניחו עליה וכשהיא עומדת טעל הימנה · מ"ר:

כי

נ"ל שילא וכן נקמן

[מנות פ"ב מ"י]

הגהות הב"ח

(ח) נס' שנאי לכן כה אמר: (ג) רש"י ד"ה דסנו וכו' דכני פומבדיתא: (ג) ר"ה אזניך וכו' לכו ט מאחרי: (ד) ד"ה וכ"ש שמפני וכו' ימות שיטוב בתשובה:

פרק כד

(ה) בפשנה מי שהחשיך לו בדרך: (ו) רש"י ד"ה מי שהחשיך לו טוקן:

[נעיל יז:]

גליון השס

גמרא כני גגילא אמרי עשה דברים לפני מטתך · מסכת שמחות פ"ג ה"ו:

[יומות קיג.]

רבינו חננאל

איזה בן עולם הבא כל שדעת רבותיו נוחה היאנו כך שמעתא דא פלקא:

הדרן עלך שואל אדם

פרק כד מי שהחשיך בדרך נותן כיסו לנכרי וכו' ואוקי' לסתניתין דאין מעמיד עצמו על ממונו והתירו לו לתת כיסו לנכרי בשביל שלא ישאנו הוא בעצמו · ובא רבא ודקדק ואסר דוקא כיסו אבל מציאה דלא אתא לידיה לא התירו לו לתתו לנכרי ובמציאה דאתאי לידיה לשנא בתרא עלתה בתיקו · וכל תיקו דאיסורא לחומרא והלכתא כרבא דאוקמא (ל י ר ה) [ל מ ת נ י'] בכיסו ממש · אין עמו נכרי מניחו על חמור דייקינן מינה בעת שמצויין ביחד נכרי וחמור לנכרי יהיב ליה מסני שאינו מצווה על שביתתו של נכרי ולכן לא התירו לו לתת כיסו על החמור שהוא מ צ ו ו ה על שביתתו אלא אם אין שם נכרי אלא חמור · וישראל חרש או שוטה או קטן אינו נותן כיסו לאחד מהן אלא נותן כיסו על החמור ולעולם לגרוע שבהן נותן כגון חרש ושוטה לשוטה נותן שוטה וקטן לשוטה נותן והשוטה גרוע בבני אדם שאין החרש בין אדם לבהמה אלא הדעת והתבונה וזה כיון שאין לו דעת כ ב ה מ ה השב:

נא א מיי' פ"ז מהלכות תשובה הלכה ב:

א ב מיי' פ"ו מהלכות שבת הלכה כב סמג לאוין סה עוש"ע ת"ת סי' רסו סעיף א וסעיף ח וסימן שמט סעיף ס:

ב ג מיי' פ"ב שם הלכה ו סמג שם עוש"ע ת"ת סי' רסו סעיף ב:

ג ד מיי' פכ"א שם הל' י סמג שם עוש"ע שם סעיף ע:

ד ה מיי' פ"ו שם הלכה כב סמג שם:

ה ו ז מיי' שם ופ"ב שם הלכה ז סמג שם עוש"ע שם סעיף ח:

ו ח מיי' פ"ב שם הלכה ו סמג שם עוש"ע שם סעיף ח:

ז ט מיי' שם הלכה ז עוש"ע שם סעיף ג:

ח י מיי' שם עוש"ע שם סעיף ד:

ט כ ל מיי' שם עוש"ע שם סעיף ה:

חלר · אלטריך לאשמועינן לאפוקי מהאי תנא דקתני ר' יעקב מחייב דלית הלכתא כוותיה אלא כרבי יוסי ברבי יהודה דפטור : **ס"ג מקח כדתנן הלוקח תאנים כו'** . אלטריך לאשמועינן דהלכתא כי הך ולא כאידך מתני' דפליגי עליה לקמיה : **ס"ד מקח שרוב בני אדם דורסין** . שרוב בני המקום עושין תאניהם קליטות ודורסים אותם בענולים הוו להו סתם תאנים דבר אלא גנמרה מלאכתו : **אוכל מהן עראי** . דאין מקח קובע בדבר אלא גנמרה מלאכתו וכולהו כאלא ראו פני הבית קא מיירו : **ומעשרן דמאי** . כשבא תורה אור לעשרן מעשרן דמאי כדין כל הלוקחים

הלוקח תאנים מעם הארץ במקום

השחור והזוג של מספריס . פ"ה שחור תער שאין בית יד אלו מחובר ופורקין אותו לפעמים ואף על פי שנחלקו מקבלין טומאה שראוין למלאכתן כל אחד לעצמו וקשה דבית יד למאי חזי לעצמו וכראה השחור נמי הוי מספריס אלא שהן קטנים וזוג של מספריס הוא גדול מן השחור ושני סכינים לזה ולזה והקטנים נקראים שחור על שם שמשחירין את השער אלמא לשון הספלה הוא :

מי שנשרו כליו בדרך . כאן משמע שהוא לשון נשירה מלשון פירות הנושרין ולא כמו שפירש רש"י בפרק *חבית (שבת דף קמו: ושם) לשון שרייה ומיהו לכך קאמר הכא [ח"ל] כהא דתנן איזהו לקט זה הנשר בשעת קצירה דהאי איכא לדאויי ולפרושי לשון שרייה כדפירש הקונטרס* : בדטיבלא

הצר לאפוקי מדרבי יעקב דתנן* המעביר תאנים בחצרו לקצות בניו ובני ביתו אוכלין מהן עראי ופטורים מן המעשר ותני עלה רבי יעקב מחייב ור' יוסי בר' יהודה פוטר הרומה לאפוקי מדרבי אליעזר דתנן *פירות שתרמן עד שלא נגמרה מלאכתן ר"א אוסר לאכול מהן עראי וחכמים מתירין מקח (*כדתנן) הלוקח תאנים מעם הארץ במקום שרוב בני אדם דורסין אוכל מהן עראי ומעשרן דמאי שמע מינה תלת ש"מ מקח אינה קובעת אלא בדבר שנגמרה מלאכתו וש"מ *רוב עמי הארץ מעשרין הן וש"מ מעשרין דמאי מעמי הארץ אפי' בדבר שלא נגמרה מלאכתו ולאפוקי מהא דתנן* המחליף פירות עם חבירו זה לאכול וזה לאכול זה לקצות וזה לקצות זה לאכול וזה לקצות חייב רבי יהודה אומר לאכול חייב לקצות *פטור :

מעבירות פ"ב מ"ח

מעם הארץ שאין צריך להפרים תרומה דלא תפידי עלה ולא אמרינן הני ודאי לא מעשרי דקודם גמר מלאכה לא עשרינהו עם הארץ דקסבר האי תנא יש שמעשרין קודם גמר מלאכה ומדה הטהגת היא ואלינן ביה לקולא : **רוב עמי הארץ מעשרין הן** . מדאלינן לקולא דקאמר מעשרן דמאי וחומרא בעלמא היא דאחמור לאפרושי מספיקא שאר מעשרות שנחשדו עליהן : **ולאפוקי מהא דתנן** . אדרבי יוחנן קאי רבי יוחנן דאמר לעיל מקח אינו קובע בדבר שלא נגמר מלאכתו אחא לאשמועינן דהלכתא כי הא דאמרי' לעיל ולאפוקי מהך : **סמחליף** . הייט מקח : **לקלות** . דהיינו לא נגמר : **חייב** . דמקח קבע אפי' בשלא נגמר : **לאכול חייב** . זה שדעתו לאכול חייב דלדידיה גמר מלאכה הוא :

[לעיל דף לד: מעשרות פ"ג מ"א ע"ש]

[מעשרות פ"ב מ"ד]

[ל"ל כדתניא]

[שבת יג. כג. כתובות כד. ניטין סא. מנחות לא.]

הדרן עלך המביא

*מושילין פירות דרך ארובה ביו"ט *אבל לא בשבת בכלים מפני הדלף וכן כדי יין וכדי שמן *הנותנין כלי תחת הדלף בשבת : **גמ'** אתמר רב יהודה ורב נתן חד תני משילין וחד תני משחילין אמר מר זוטרא מאן דתני משילין לא משתבש ומאן דתני משחילין לא משתבש מאן דתני משילין לא משתבש דכתיב °כי ישל זיתך ומאן דתני משחילין לא משתבש דתנן *השחול והכסול שחול שנשמטה ירכו כסול שאחד מירכותיו גבוהה מחברתה אמר רב נחמן בר יצחק מאן דתני משירין לא משתבש ומאן דתני משחירין לא משתבש ומאן דתני מנשירין לא משתבש מאן דתני משירין לא משתבש דתנן* רבי ישמעאל אומר 'נזיר לא יחוף ראשו באדמה מפני שמשיר את השער ומאן דתני משחירין לא משתבש דתנן *השחור והזוג של ספרים אע"פ שנחלקו טמאין ומאן דתני מנשירין לא משתבש דתנן *מי שנשרו כליו במים מהלך בהם ואינו חושש אי נמי מהא דתנן *'איזהו לקט הנושר בשעת קצירה: תנן משילין פירות דרך ארובה ביו"ט עד כמה א"ר זירא א"ר אסי ואמרי לה אמר רבי אסי א"ר יוחנן כאותה ששנינו *°מפנין ארבע וחמש קופות של תבן ושל תבואה מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש ודלמא שאני התם דאיכא בטול בית המדרש אבל הכא דליכא בטול בית המדרש לא א"נ התם היינו טעמא דארבע וחמש קופות שרי משום שבת *דחמירא ולא אתי לזלזולי ביה אבל יו"ט דקיל ואתי לזלזולי ביה כלל כלל לא אי נמי לאידך גיסא התם היינו טעמא דליכא הפסד ממון אבל הכא דאיכא הפסד ממון אפילו טובא נמי התם

[נקמן לז. שבת קכד.]

לקמן לו. שבת דף מג.

הדרן עלך המביא

משילין פירות דרך ארובה . מי שיש לו חטין ושעורין שטוחין על גגו להתיבש ורואה גשמים ממשמשין ובאין התירו לו לטרוח ולהשליך דרך ארובה שבגג והן טופלין לארץ דליכא טרחא יתירא ודוקא ארובה דכל ארובה מלמעלה למטה היא בתקרת הגג אבל חלון כגון גג שמוקף מחילה וחלון בכותל ולריך להגביהו עד החלון ולהשליכו לא טרחינן כדלקמן : **ומכסין את הפירות** . ולא אמרינן טורח שלא לצורך יום טוב הוא דשרו ליה רבנן משום הפסד ממון : **דלף** . גשמים הנוטפים מן הגג : **וכן כדי יין** . נמי מכסין מפני הדלף : **תחת הדלף** . לקבלו בתוכו מפני טנוף הבית : **גמ' לא משתבש** . דכולהו לשון הספלה נינהו : **כי ישל זיתך** . אילן זית יפיל את פירותיו ולא יניעו לבשול : **הכסול והשחול** . מומין בבכור משום שרוע שאחד מאבריו גדול מחבירו : **שנשמטה ירכו** . אלמא לשון הספלה הוא : **שאחד מירכותיו גבוהה** . מקום חברה בכסלים והוא בוקא דאמצא גבוה למעלה מן הכסלים וקרוב לגב החליה יותר מחבירו : **אדמה** . גליש"ל : **מאן דתני** . כלומר אי הוה תנא דתני הכי לא משתבש : **השחור** . תער על שם שמשחיר את השער אלמא לשון הספלה הוא : **וזוג של מספרים** . יש להן שני סכינין להכי מקרו זוג ויש להן חליות ופורקין אותן זה מזה : **אע"פ שנחלקו** . מקבלין טומאה שראוין למלאכה כל אחד לעצמו : **שנשרו** . נפלו במים : **מהלך בהן** . והן מתגנבין והולכין ואינו חושש שיחשדוהו שבכסן : **עד כמה** . יהא בהן דלא אמרינן טרחא יתירא הוא : **מפני האורחים** . שזימן לאכול ואין מקום להסב : **בטול בית המדרש** . שאין לתלמידים מקום ליסב : **ודלמא** . התם הוא דאמרינן טוב האי דאיכא בטול בית המדרש והוא הדין לכבוד אורחים אבל משום הפסד ממון לא שרו רבנן טוב האי : **אי נמי לאידך גיסא** . יש לתת טעם לגד אחר שיתירו כאן יותר משם : התם

[עי' יש של שלמה]

[נקמן לו: שבת קכו.]

[לעיל כ: נקמן לו.]

רבינו חננאל

חצר לאפוקי מדר' דתנן המעביר תאנים בחצירו לקצות בניו ובני ביתו אוכלין מהן עראי ופטור שקציעתן היא גמר מלאכתן והואיל ועדיין לא עשאן קציעות אוכלין מהן עראי ופטורין . תני עלה ר' מחייב*) ור' יוסי ב"ר יהודה פוטר . תרומה לאפוקי מדר' אליעזר דתנן פירות שתרם מהן תרומה עד שלא נגמרה מלאכתן ר' אליעזר אוסר לאכול מהן עראי מן הפירות שהוציא מהן תרומה כי התרומה קובעתם ואסרתם וחכמים מתירין . מקח לאפוקי מדתניא הלוקח פירות מעם הארץ ממקום שבני אדם דורסין אוכל מהן עראי . ומעשרן דמאי . שמע מינה תלת . שמע מינה מדקתני במקום שבני אדם דורסין לא נגמרה מלאכתו עדיין שהרי לא נדרסו **) וקתני אוכל מהן עראי ולא קבע מכלל שהמקח קובע אפילו בדבר שלא נגמרה מלאכתו [דגרס בה ר"א בירושלמי בבעשרות פ"ב ר' יוסי בשם ר' אילא אומר (כל מעשר שני) (אוכל מהן) עראי (משום) (מעשר שני) דבר שלא נגמרה מלאכתו ושמע מינה רוב עמי הארץ מעשרין . מדקתני מעשרן דמאי ואין מעשרן ודאי . ושמע מינה מעשרין עמי הארץ אפי' בדבר שלא נגמרה מלאכתו דהא פירות הללו לא נגמרה מלאכתן ולא סחייבינן ליה לעשוריהו ודאי אלא דמאי מסס . אי נמי מקח לאפוקי מדתנן זה לאכול וזה לקצות חייב הנה הלוקח לקצות לא נגמרה מלאכתו וקתני חייב שמע מינה דבר דבקח מחייב אפילו בדבר שלא נגמרה מלאכתו : הדרן עלך המביא כדי יין

*) גי' רבינו רבי מחייב וכ"ה בירושלמי פ"ג דמעשרות ומיהו סס לא מייתי בסביבין לקות ע"ש . **) אינו מובן ולולי דמסתפינא ליל הגי' רבינו היה אסור לאכול ערלי וכ"ה בתוספתא פ"ב ובירושלמי הכא

משילין פירות . אבל לא בשבת . פירוש משילין משלשלין מאן דתני משילין לא משתבש דכתיב כי ישל זיתך . משחילין דתנן השחול והכסול . שחול שנשמטה ירכו' . וכן משירין ומשחירין טלם טעם אחד הוא מלשון הורדה ושלשול : ירושלמי תני היה שם חלון משחילין דרך חלון משילין פירות כמה כאותה ששנינו אפילו ד' ה' קופות של תבן ושל תבואה כו' סס ובסיר גרס רבינו לאפוקי מדתניא ויתיישב כזה קושיות הכמ"ק כאן ומתיבות וקתני עד מע"ש אלא גנמרה מלאכתו היא הנהה מתיזה תלמיד שהיה לפניו כגי' דידן ודו"ק .

כ הנותן תגרת לנכרי וכו' . מדכרי רבינו נראה שהוא חפרם שהני דוחר הוא כתקוס שתמנו שלומים אלבנות ולא בדפוסים", ונראה עוד מדברי הרמב"ן, ונראה לי שיעוש לנית הסמוך לשבת אם בדמוקרט הייט לעמר שאין מתחמר שאין לנו עוזעים הינן הוא ניתנו של הני דוחר לריך שיהיה שהוא נייט כדי אילך לנית הייטר דתון והוא הנית הסמוך לחומה, ונקשה על זה דא"כ הי"ל נ"ה לחומה? . הם נ"ל לתקן בלישנא דבריהתת דב"ם אחרי כדי שיעוש לנית הסמוך לחומה ואחרי כדי שיעוש לנית הסמוך לחומה ליסבי בכדי שיעוש לנית . ואפשר לומר דבשלמא אחרי ניתנו שפסקינן וב"ם אסרי כ"ל שאינו יודע ניתנו משום דחייבי שנעשנו מבקש לידע ניתנו יקרבו הייטם ומתלא נכרי זה הולך בשלוחותו של ישראל בשבת וב"ה אסרי אחרי כדי שיעוש לנית הסמוך לחומה ניתנו אבל אם אינו יודע ניתנו אבל אם אינו יודע לנית הסמוך לחומה מ"ה לנ"ל

מותר . ואם לא התנו בתחלה . כשיבואו לחלוק נוטל הנכרי שכר הנשבתות כולן לבדו והשאר חולקין אותו . ואינו מוסיף לו כלום כנגד יום השבת אלא א"כ התנו בתחלה . וכן אם קבלו שדה בשותפות דין אחד הוא : יח ואם לא התנו ובאו לחלוק השכר [ז] ולא היה שכר שבת ידוע יראה לי שהנכרי נוטל לבדו שביעית השכר והשאר חולקין . הנותן מעות לנכרי להתעסק [ח] בהן . אף על פי שהנכרי נושא ונותן בשבת חולק עמו בשכר בשוה וכן הורו כל הגאונים : יט לא יתן אדם בערב שבת כלים לאומן נכרי לעשותן אף ע"פ שפסק עמו . אלא בכדי שיצא בהן מביתו קודם שחשיכה . וכן לא יכבוד אדם חפציו לנכרי ולא ישאילנו ולא יתננו ולא ימשכנו ולא יתן לו במתנה אלא בכדי שיצא באותו חצץ מפתח בתוך קודם השבת . אף על פי שהנכרי מביתו בשבת . ואם שהוא בביתו אין אדם יודע אימתי נתן לו וכשיצא הנכרי מביתו בשבת וחפץ ישראל בידו יראה כמי שהלוהו לנכרי או משכנו או פסק עמו או מכר לו בשבת : כ הנותן אגרת לנכרי להוליכה לעיר אחרת אם קצץ עמו שכר הולכה מותר . ואפילו נתנה לו ערב שבת עם השיכה . והוא שיצא בה מפתח ביתו קודם השבת . ואם לא קצץ אם יש במדינה אדם קבוע [ח] שהוא מקבץ הארגות ושולח אותם לכל מדינה ומדינה עם שלוחיו מותר ליתן לנכרי הארגת . והוא שיהיה שהות ביום כדי שיגיע לבית הסמוך לחומה הוא . ואם אין שם אדם קבוע לכך אלא הנכרי שנותנין לו הארגת הוא שמוליכה לעיר אחרת אסור לשלוח ביד נכרי הארגת לעולם אלא אם

א טור סימן רמו וש"ע סמ"ג לאוין סה: ב טור סימן רמה סמ"ג שם: ג טור סי' רמו:

מז מותר להאמין ולהשכיר כלים וכו' . מתוך דברי רבינו שהשוה שכירות מותר ראוי שיהא מלאה שבעתו ו"ל שנכסם שמה שאחרון כדי שיגיע מיהו קודם שחשיכה כתו שיתבאר לפנינו . ויש שהקשו מן הברייתא שפנינו שם לא יסכיר אדם כלי לנכרי בע"ש ובנכרי ובחמיש מותר . ביאה כו מלן מעלות הנרות ביד נכרי בע"ש ובכ' ובכ' מותר אחרינו עליו על יוסף הבחיר כל הנכרי בכל יום ביד נכרי בע"ש ובחמיש מותר . ומתוך כך שיטתו ז"ל דבכלים שנשנין בהם מלאכה שכירות חלוק מהמלה דאסור להשכיר מב"ם לנכרי לחיוסר כעוסן בע"ש אבל בחמיש הכלנים אסור וכן אחרו נכרי לעשות לנכרי בע"ש ובחמיש מותר . ומה שכתב הראב"ד בהגנות שלא בלבנות לא הביאו אחר הברייתא מדעתם שאינה הלכה לאחרת כבנים אחתי דאינו לו שביתת כלים ולא בע"ש שנעשו בהם מלאכה ב"ש אומרים לא יחסור אדם חפצו לנכרי אלא יעלו ולא יתן לו במתנה אלא אם כן יגיע לביתו ואם כן מי שיבא אחר ביתו אלא בכדי שיגיע אחרת כדי שיגיע לביתו . ש"ל דעתם ז"ל דאם הה"ב אין אם אדם יודע ניתנו אלא